

csöndesen gyűrűzik parttalanságában  
előtte és mögötte és alatta és  
nemsoká (egy könnyű loccsanás) fölötte  
is

(hogymint  
a legtriviálisabb képletességgel érzékeltessük  
azt a mindennapos trivialitást amely  
egyedül csak az ő számára lesz  
egyetlenegyszeri sohamégismételhető  
világszenzáció)

---

## AMI

Amerre csak látsz  
még váltig tart a vak tánc  
s te itt botorkálsz ügyetlen s ügytelen  
holott ugye  
akinek már nincs ügye  
s elege van a rosszból és a jóból  
jobb hogyha jókor  
okosan szépen épen  
éri el  
azt ami  
eléri

Kántor Péter

---

## A BUSZ MEGÁLL

A busz megáll, s te leszállsz, öregem.  
Mi még utazunk egy kicsit tovább.  
Kibámulunk az ablakon, fecsegve  
harapjuk a levegőt, múlatjuk a mát.  
De téged már nem tarthat vissza semmi sem.  
A busz megáll, s te leszállsz, öregem.

Ki érti ezt? Csöndbe fullad a zaj,  
és holtak sora a földből kinő.  
Beborul, ragyog – összevissza kotta.  
Majd kialakul. Elrendezi az idő.  
Még pár lépés, és aztán nem lesz semmi baj.  
Inog a lábad alatt a talaj.

Üres út, poros út, szegélytelen...  
Hadd érintse az arcom a kezed.  
Tovább már nem mehetek veled együtt,  
tovább a te utad innen már nem vezet.  
Marad, ami marad belőled majd velem.  
A busz megáll, s te leszállsz, öregem.

Egyszer régen, augusztus közepén  
három napig zuhogott az eső,  
s a csónak alján vízbe fúlt az óra.  
Ezerkilencszáznegyvenöt volt a tető.  
Szép volt. A munka. Az emberek. A remény.  
Kocsolád. Éjszakai fáklyafény.

---

## UTOLSÓ ÉJSZAKÁD

Talán ez az utolsó éjszakád.  
Elmúlt éjfél, elmúlt anyád, apád,  
elmúlt a nővéred is, mind a kettő.  
A fiad felnőtt.  
S a feleséged?  
Elhagy? Elhagyod? Nem is érted.  
Kerülgeted az úrt.  
Az infúziós üveg már kiürült,  
már megkaptad a két literedet,  
több nem jár, nem lesz, több nem lehet.  
Ne is legyen, ugye? Ne is legyen!  
Alszol, kábítószerből kábán, süketen.  
A szomszéd elfordul. Nem néz rád senki  
a 304-esben. Mégis látszol,  
a sötétben is. Ecce homo.  
A bal lábfejed lelóg az ágyról.  
Mész elfelé, mint sínen kattogó vonat.  
Elég volt ebből itt, sok is ennyi!

Néha megmozdítod két sovány karodat,  
 de eszedbe se jut integetni.  
 Nem is tudnál; csuklódnál lekötözve a kezed,  
 különben még lemásznál és elindulnál *haza*,  
 és meghalnál... Hát igen, öregem.  
 Már levették rólad a pizsamát,  
 egy könnyű fehér inget húztak helyette rád,  
 talán ez az utolsó éjszakád.  
 Ne legyen nehéz! És hosszú se legyen.

Hajnali fél egy. Befejezem.

---

## A TEMETÉS UTÁN

A temetés után mi hazajöttünk,  
 te pedig kint maradtál egyedül,  
 mint aki egyre mélyebb álomba merül,  
 a *Mancikám* és az *Örökké veled*  
 feliratok közt, valamilyen *Gyulám* mellett,  
 a csúnya kövekkel zsúfolt homokos földben,  
 a lábad, a karod, a kezed.  
 Égettünk volna el és szórtunk volna szét?  
 Kerestünk volna valami jobb helyet?  
 Mindegy már, mindegy. Olyan mindegy.  
 Nincs ott már belőled semmi fontos,  
 csak a lábad, a karod, a kezed.

Nem tudom, mit tehattunk volna,  
 amikor rád lapátolták a földet sebesen,  
 és elmentünk enni, inni a Szerecsen  
 utcába, de te nem voltál velünk.  
 Menjünk még ki a Szigetre, menjünk.  
 Vasárnap volt, csöndes, üres a járda,  
 és bedobtam a Margit hídról a Dunába  
 az egyetlen kalapomat,  
 és néztük, ahogy viszi a víz, viszi,  
 és szépen sütött a nap, az is valami.  
 Hagyni kell, hagyni. Nem fáj neked.  
 S az enyészetre hagytuk a testedet.